

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5983/23
29.5.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Татјане Лемајић и Марије Бошковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Оливера Јелић, адвокат из Београда, ул. Мурска бр. 10, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бојан Перић, адвокат из Београда, ул. Бирчанинова бр. 13, ради дуга, одлучујући о жалби тужиоца и жалби туженог изјављеним против пресуде Трећег основног суда у Београду П 6141/19 од 02.06.2023. године, у седници већа одржаној дана 29.5.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П 6141/19 од 02.06.2023. године у делу става првог изреке којим је делимично усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга за изведене грађевинске радове и уграђене материјале на објекту у ..., у улици ... и то: 1) за чишћење терена; 2) ископ земље испод објекта; 3) израду тампон слоја испод објекта; 4) израду армираног бетонског пливајућег темеља; 5) израду армирано бетонских стубова; 6) израду армирано бетонских носећих греда; 7) израду армирано бетонске плоче са ферт гредицама, исплати износ од 417.639,92 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде и у ставу другом изреке, а жалба тужиоца и жалба туженог **ОДБИЈАЈУ**, као неосноване.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П 6141/19 од 02.06.2023. године у преосталом делу става првог изреке, тако што се обавезује тужени да тужиоцу на износ од 417.639,92 динара исплати законску затезну камату почев од 15. 07. 2011. године па до исплате у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде, док се у преосталом делу тужбени захтев за исплату законске затезнеу камате на износ од 417.639,92 динара за период од 25.03.2011. године до 14.07.2011. године, **ОДБИЈА**, као неоснован.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем

изреке пресуде Трећег основног суда у Београду П 6141/19 од 02.06.2023. године тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 239.305,60 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, у року од од 15 дана од дана пријема писменог отправака пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 6141/19 од 02.06.2023. године ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга за изведене грађевинске радове и уграђене материјале на објекту у ..., ул. ... и то: 1) за чишћење терена; 2) ископ земље испод објекта; 3) израду тампон слоја испод темеља објекта; 4) израду армирано бетонског пливајућег темеља; 5) израду армирано бетонских стубова; 6) израду армирано бетонских носећих греда; 7) израду армирано бетонске плоче са ферт гредицама, исплати износ од 417.639,92 динара, са законском затезном каматом почев од 25.03.2011. године па до исплате.

Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име дуга за изведене грађевинске радове и уграђене материјале на објекту у ..., у улици ... и то: 8) уградњу металне конструкције жичане ограде и 9) уграђени материјал-Ytong блокове и дрвену грађу исплати износ преко досуђеног износа од 417.639,92 динара па до траженог износа од 527.334,92 динара са законском затезном каматом почев од 25.03.2011. године до исплате.

Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 306.754,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу побијајући је у ставу другом и трећем изреке због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Трошкове другостепеног поступка одређено је тражио.

Тужени је благовремено изјавио жалбу побијајући наведену пресуду у ставу првом и трећем изреке због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући законитост и правилност побијане пресуде сходно члану 386 и 402 Закона о парничном поступку-ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да је жалба тужиоца неоснована а жалба туженог делимично основана.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Супротно жалбеним наводима туженог да је побијана пресуда захваћена битном повредом поступка из

члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, изрека побијане пресуде је разумљива, не противречи сама себи нити разлозима пресуде који су јасни и непротивречни. Жалбом тужиоца не указује се на неку од повреда из наведеног члана Закона о парничном поступку, те се правилност чињеничног стања и примена материјалног права са сигурношћу може испитати.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је као предузетник у..., фирми за извођење грађевинских радова, био ангажован од стране туженог који му је зет, ради извођења грубих радова на изградњи објекта површине од око 100 м², на плацу у улици ... у ..., к.п. ... КО ... у којем ће се налазити пословне просторије туженог. Наведени плац је формално-правно био у закупу ВВ, мајке тужиоца а таште туженог док је фактички корисник истог био тужени. Предметни споразум се огледао у томе што је тужилац био у обавези да у што краћем року од т.ј. од 01.09.2009. године до почетка октобра 2009. године односно до 03.10.2009. године, заврши грубе радове на изградњи описаног објекта а ради подношења захтева за легализацију с обзиром да су радови вршени без сагласности и дозволе надлежних органа. Тужилац је приступио извођењу радова, ангажовањем радника са којима је иначе сарађивао на другим објектима и то тако што их је плаћао готовински, док су тужени и његова супруга а сестра тужиоца, давали новац оцу тужиоца а тасту туженог ради куповине грађевинског материјала неопходног за извођење радова. Отац тужиоца је грађевински материјал куповао преко фирме "...” која је формално била у власништву ВВ а суштински је била у власништву туженог. Отац тужиоца је о куповини грађевинског материјала водио посебну евиденцију. Поред наведеног, тужени се обавезао да тужиоцу исплати одређени новчани износ у висини од 700 до 800 евра по м² али тек по завршеном послу. Сходно наведеном споразуму, извршени су радови који су се односили на припрему и чишћење терена, ископ земље за израду тампон слоја испод темељне плоче, израду армирано бетонске темељне плоче, израду армирано бетонских стубова, израду армирано бетонских греда, израду армирано бетонске плоче са пунионицама и ферт гредицама, дакле изведени су груби радови на предметном грађевинском објекту, површине од око 100 м² са армираним темељом, армираном бетонском плочом на поду и плафону, армираним бетонским стубовима и ферт гредицама. Тужилац је на име извршених радова упутио дана 22.03.2011. године, туженом рачун за плаћање са роком плаћања на дан 25.03.2011. године и по ком тужени није поступио.

Према налазу и мишљењу судског вештака грађевинске струке од 14.03.2022. године произилази да је судски вештак између осталог, увиђајем на лицу места у улици ... у ..., к.п. ... КО ... утврдио да су извршени припремни радови на чишћењу терена у вредности од 13.390,00 динара, ископа земље за израду тампон слоја испод темељне плоче за износ од 37.221,62 динара, израду тампон слоја испод темељне плоче за износ од 22.332,98 динара, израду армирано бетонске темељне плоче у износу од 119.100,96 динара, израду армирано бетонских стубова у износу од 34.620,00 динара, израду армирано бетонских греда за износ од 53.024,00 динара, израду армирано бетонске плоче са пунионицама и ферт гредицама у износу од 53.023,34 динара. Укупна вредност грађевинских радова на објекту у улици ... у ... износи 417.693,92 динара на дан 22.03.2011. године. Утong бели блокови који су се налазили на градилишту, према фотографијама из времена извођења радова као и метални стубови са окосницама за ограду око предметног објекта, на дан вештачења на лицу места, нису затечени а

чињеница да су се налазили на фотографијама насталих након извођења радова, не иде у прилог томе да су исти и коришћени и уграђени приликом извођења самих грађевинских радова.

Према изводу Агенције за привредне регистре бр. 12538/13 од 27.11.2013. године произилази да је усвојен захтев Народне банке Србије па је из Регистра привредних субјеката брисана ...

Првостепени суд је прво ценећи истакнути приговор недостатка пасивне легитимације туженог којим је исти указивао да је купац предметног плаца мајка тужиоца а ташта туженог која је и поднела захтев за легализацију објекта, правилно закључио да је исти неоснован из разлога што је стварни купац плаца био тужени који је и ангажовао тужиоца за извођење радова на изградњи објекта на предметном плацу те је између парничних странака егзистирао пословни однос уз околност да једино формално-правни купац плаца може бити овлашћен за подношење захтева за легализацију изграђеног објекта.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, применом одредби материјалног права садржаног у члану 67, 148, 262, 277, 295, 324 Закона о облигационим односима, првостепени суд је закључио да је између парничних странака постојао неформални правни посао, у коме су биле дефинисане обавезе како тужиоца у смислу врсте и количине изведених радова тако и туженог у смислу плаћања накнаде у одређеном износу као и рока извођења радова, односно рока за испуњење обавезе од стране туженог то јест плаћања одговарајуће накнаде. Следствено наведеном, првостепени суд је закључио да је тужени у обавези да тужиоцу накнади вредност изведених радова у складу са налазом и мишљењем вештака грађевинске струке у износу од 417.693,92 динара са законском затезном каматом почев од 25.03.2011. године као дана доспелости тужиоцевог потраживања с обзиром да је по предметном рачуну којим је тужилац фактурисао извршене радове, рок за плаћање био 25.03.2011. године из ког разлога је одлучено као у ставу првом изреке побијане пресуде.

Даље, по закључку првостепеног суда, на тужиоцу је био терет доказивања да су уграђени Ytong бели блокови и метални стубови са окосницама за ограду око предметног објекта, с обзиром да достављене фотографије нису поуздан основ за доказивање чињенице да су предметни блокови и искоришћени приликом извођења радова а изласком на лице места блокови и метални стубови са окосницама за ограду нису затечени на предметном плацу то је тужбени захтев у преосталом делу преко досуђеног износа, а до траженог износа одбијен као неоснован а како је то ближе одлучено ставом другим изреке побијане пресуде.

Неосновано се жалбеним наводима туженог указује да побијана пресуда не садржи образложење на основу чега првостепени суд поклања веру исказу тужиоца и сведоцима које је тужилац предложио односно не садржи разлоге неприхватања исказа туженог и сведока предложених од стране туженог, нити садржи разлога због којих су одбијени доказни предлози туженог, нити је првостепени суд у чињеничну грађу уврстио све доказе које је тужени предложио, чиме се заправо указује да је побијана пресуда захваћена битном повредом поступка из члана 374 став 2 тачка 12 и члана 374 став 1 а у вези члана 8 Закона о парничном поступку.

По ставу Апелационог суда, побијана одлука садржи уверљиво и логично објашњење разлогања прихватања исказа тужиоца и сведока ГГ, ДД и ВВ односно разлога због којих се не може поклонити вера исказу туженог и сведока ЋЋ Ово из разлога, што код различитих и противречних навода парничних странака и сведока који су саслушани током поступка, њихова оцена нужно је подразумевала анализу како сваког од њих засебно тако и у међусобној повезаности и сагласности са другим изведеним доказима, такође и оцену општег утиска који је свака од странака оставила на суд приликом давања исказа и на основу такве, правилне, анализе, првостепени суд није стекао уверљивост у истинитост навода туженог и сведока ЋЋ, а разлоге које је навео у свему прихвата и овај суд као правилне. Наиме, ценећи да је тужени током поступка мењао свој исказ у погледу релевантних чињеница за одлучивање, односно да ли су парничне странке биле у уговорном односу, првостепени суд је дао довољно јасне разлоге не прихватања исказа туженог и сведока ЋЋ, супруге туженог, закључивши да је исказ туженог у супротности са исказима тужиоца и сведока ГГ, ДД и ВВ који су цењени као јасни, детаљни, логични, сагласни међусобно као и са писменим доказима а разлог неприхватања исказа сведока ЋЋ последица је поремећених односа са тужиоцем, који је срачунат ка успеху туженог у спору а ово посебно имајући у виду, по ставу другостепеног суда, правилну оцену првостепеног суда исказа туженог са рочишта за главу расправу од 25.12.2012. године из ког произилази да је он „изнајмио плац“ на коме су извођени грађевински радови за које је он лично ангажовао тужиоца те да је он био стварни власник привредног друштва ...

Наиме, према члану 7. Закона о парничном поступку странке су дужне да изнесу све чињенице на којима заснивају своје захтеве и дужне су да предложе доказе којима се те чињенице утврђују. Суд утврђује чињенице од којих зависи одлука о основаности захтева искључиво на основу предложених и изведених доказа и одлуку доноси по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, односно на основу резултата целокупног поступка. Начело слободне оцене доказа карактерише одсуство законом утврђених правила о избору доказа, о рангирању доказа према доказној снази, о начину испитивања појединог доказа. Суд према специфичностима конкретног случаја слободно без формалних ограничења цени изведене доказе и формира своја уверења о доказаним односно недоказаним чињеницама по правилима логике. Правилној оцени изведених доказа у смислу члана 8. Закона о парничном поступку претходи пре свега потпуна анализа садржине исказа сведока и парничних странака у контексту оних чињеница које су суду потребне као релевантне и важне за доношење одлуке. Правилно је првостепени суд поступајући у складу са наведеним овлашћењима навео разлоге из којих није поклатио веру исказу туженог и исказу сведока саслушаног по његовом предлогу, које разлоге прихвата и овај суд као другостепени. Све околности које у жалби наводи тужени, цењени су у склопу са осталим доказима изведеним током поступка, а по налажењу овог суда исте нису од утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари.

Супротно жалбеним наводима туженог, првостепени суд уврстио је у чињеничну грађу и доказе на које се тужени позива и то уговор бр. 14709/06-124/1 од 03.08.2009. године закључен између ВВ као корисника и ЈП „Железнице Србије“, Захтев за легализацију објекта и у улици ... изграђеног без грађевинске дозволе од 09.03.2009. године, Извештај Града Београда, Секретаријат за послове легализације објекта од

25.12.2012. године, и управо наведени докази били су предмет оцене у међусобној вези са осталим изведеним доказима, спорних чињеница тј. пасивне легитимације туженог у спорном материјално-правно односу.

Жалбени наводи туженог да побијана пресуда не садржи разлоге на основу чега је првостепени суд закључио да је тужени примио рачун бр.002-2203, када је тужени у прилог оспоравања потписа на повратници предложио графолошко вештачење који доказни предлог је одбијен, не утиче на правилност закључка првостепеног суда да је између парничних странака постојао неформални правни посао, којим су биле дефинисане обавезе како тужиоца у смислу врсте и количине изведених радова и рока извођења радова тако и туженог у смислу плаћања накнаде у одредивом износу. Ово из разлога што у ситуацији када је тужени оспорио пријем предметног рачуна, наведена спорна чињеница једино је од утицаја на доспелост потраживања тужиоца, сагласно члану 324 Закона о облигационим односима.

Имајућ у виду наведене жалбене наводе туженог по ставу другостепеног суда мора се имати у виду, члан 6 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода којим је прописана обавеза судова да образложе своје одлуке. Међутим, наведена одредба не може се тумачити у том смислу да налаже да суд исцрпно одговори на сваки изнети аргумент (*Van de Hurk v. Netherlands*, став 61) јер од природе саме одлуке коју суд доноси зависи да ли је дужан да је образложи (*RuizTorija v. Spain*, став 29) и о томе се може одлучивати само у светлу околности датог предмета. Супротно жалбеним наводима туженог, побијана пресуда је разумљива, садржи разлоге о битним чињеницама који су јасни и сагласни изведеним доказима те нема противречности између онога што се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и изведених доказа.

По ставу Апелационог суда, чињенично стање је утврђено потпуно и поуздано, правилном и савесном оценом изведених доказа и то сваког доказа посебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног доказног поступка правилном применом члана 8 ЗПП. У образложењу побијане одлуке првостепени суд је на јасан и логичан начин изложио садржину изведених доказа и дао њихову оцену коју у свему, као правилну прихвата и овај суд. Жалбом тужиоца и жалбом туженог чињенично стање се не доводи у сумњу, а у жалби парничне странке нису истицале нове чињенице нити предлагали нови докази у смислу члана 372 став 1 ЗПП.

Жалбеним наводима, тужени у ствари на свој начин интерпретира утврђено чињенично стање, понављањем навода који су истицани током првостепеног поступка, да је сведок ВВ као корисника имала закључен уговор о закупу са ЈП „Железнице Србије“ и да је све радове финансирала средствима привредног друштва које је било у њеном власништву, односно да парничне странке нису биле у уговорном односу. Све наведене околности које у жалби наводи тужени, правилно су цењене од стране првостепеног суда у склопу са осталим доказима изведеним током поступка.

Првостепени суд је за своју одлуку дао разлоге, који су правилни и на закону засновани. У конкретном случају парничне странке биле су у уговорном односу по основу уговора о делу сагласно члану 600. Закона о облигационим односима-ЗОО, за који Закон не предвиђа посебну форму за закључење, то сходно одредбама чланова 262

и 600. ЗОО, тужилац као поверилац у обавезном односу овлашћен је да од туженог као дужника захтева испуњење обавезе, а дужник је дужан испунити је савесно и у свему како она гласи при чему је висина вредности изведених грађевинских радова сагласно члану 623 ЗОО утврђена од стране судског вештака грађевинске струке по основу свих доказа у списима предмета и изласком на лице места, значи не само на основу предметног рачуна бр.002-2203 од 22.03.2011. године а који налаз ни једним аргументованим наводима није оспорен од стране туженог у првостепеном поступку. С тим у вези, како сагласно члану 148. Закона о облигационим односима, уговор ствара права и обавезе за уговорне странке, а у смислу члана 17. Закона о облигационим односима, стране у облигационом односу дужне су да изврше своје обавезе и одговорне су за њихово испуњење, то је правилно првостепени суд обавезао туженог да на име испуњења своје уговорне обавезе тужиоцу, на име накнаде за изведене грађевинске радове, исплати износ од 417.639,92 динара.

Правилност закључка првостепеног суда, о висини потраживања тужиоца по основу изведених грађевинских радова, односно потраживања на име уградње металне конструкције жичане оgrade и Ytong блокова и дрвене грађе, жалбеним наводима туженог не доводи се у сумњу при правилно утврђеним чињеницама заснованим на налазу и мишљењу судског вештака грађевинске струке који налаз такође ни једним аргументованим наводима није оспорен од стране тужиоца у првостепеном поступку, да укупна вредност грађевинских радова на објекту у улици ... у ... износи 417.693,92 динара на дан 22.03.2011. године, да Ytong бели блокови који су се налазили на градилишту, према фотографијама из времена извођења радова као и метални стубови са окосницама за ограду око предметног објекта, на дан вештачења на лицу места нису затечени а чињеница да су се налазили на фотографијама насталих након извођења радова не иде у прилог тврдње тужиоца да су исти и коришћени и уграђени приликом извођења самих грађевинских радова. С тим у вези, правилно је првостепени суд одбио тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име дуга за наведене грађевинске радове исплати и додатни износ преко досуђеног износа од 417.639,92 динара па до траженог износа од 527.334,92 динара са законском затезном каматом почев од 25.03.2011. године до исплате а како је то одлучено ставом другим изреке побијане пресуде

Приликом одлучивања о основаности жалбе тужиоца и жалбе туженог, односно законитости и правилности првостепене пресуде у потврђујућем делу, другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе али их није посебно образлагао, сагласно одредби чл.396 став 2 Закона о парничном поступку јер не могу довести до другачије, по парничне странке повољније одлуке у овој парници.

Из наведених изнетих разлога, применом одредбе члана 390 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Међутим, испитујући правилност одлуке о камати као споредном потраживању на досуђени износ потраживања на име дуга од 417.639,92 динара, другостепени суд је нашао да је првостепени суд неправилном применом материјалног права о чему другостепени суд води рачуна по службеној дужности, погрешно обавезао туженог да тужиоцу на досуђени износ плати законску затезну камату почев од од 25.03.2011.

године па до исплате.

Одредбом члана 324. став 1. Закон о облигационим односима, прописано је да дужник долази у доцњу кад не испуни обавезу у року одређеном за испуњење. Ставом 2. истог члана прописано је да ако рок за испуњење није одређен, дужник долази у доцњу кад га поверилац позове да испуни обавезу, усмено или писмено, вансудском опоменом или започињањем неког поступка чија је сврха да се постигне испуњење обавезе.

Наиме, првостепени суд уврстио је у чињеничну грађу рачун бр.002-2203 од 22.03.2011. године на износ од 517.781,00 динара којим је тужилац фактурисао изведене радове, одредио валуту, односно рок плаћања и према наведеном рачуну рок за плаћање је био 25.03.2011. године, међутим а како се то основано жалбеним наводима туженог указује на спорној доставници као доказу о уручењу рачуна, наведен је датум уручења 11.07.2011. године, то је погрешан закључак првостепеног суда да је потраживање на наплату доспело 25.03.2011. године. С тим у вези, код таквог стања ствари, како је тужилац поднео тужбу 15.07.2011. године, то је сходно одредби члана 324. став 2. Закона о облигационим односима, тужени дужан да од дана подношења тужбе плати законску затезну камату, односно тужиоцу припада право на законску затезну камату на утужени износ главног дуга од тог датума, као дана када је започео поступак чија је сврха да се постигне испуњење обавезе.

Из наведених изнетих разлога, применом одредбе члана 394 тачка 4 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), одлучено је као у ставу другом изреке ове пресуде.

Одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке побијане пресуде морала је бити преиначена, с обзиром да је донета погрешном применом материјалног права. Према образложењу побијане одлуке, тужиоцу су признати трошкови за састав тужбе у износу од 9.000,00 динара, на име заступања на четрнаест одржаних рочишта у износу од по 10.200,00 динара, на име трошкова вештачења 50.000,00 динара и на име судске таксе на тужбу и пресуду по 34.477,00 динара. Према стању у списима предмета произилази да је пуномоћник тужиоца из реда адвоката определио трошкове поступка на име састава тужбе и петнаест образложених поднесака по 9.000,00 динара, на име приступа на двадесет одржаних рочишта по 10.500,00 динара, на име трошкова вештачења 50.000,00 динара и на име судских такси на тужбу и пресуду по одмерењу суда. Сагласно одредби члана 150, 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку тужиоцу припадају трошкови који су били нужни и оправдани за вођење поступка и то за састав тужбе и два образложена поднеска у износу од по 9.000,00 динара, на име заступања на дванаест одржаних рочишта у износу од по 10.500,00 динара, на име трошкова вештачења 50.000,00 динара и према успеху у спору сагласно Таксеној тарифи на име судских такси на тужбу и пресуду по 18.152,80 динара, односно све у укупном износу од 239.305,60 динара. Трошкови поступка признати су у границама опредељеног захтева тужиоца за накнаду, сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/2012, 99/2020 и 37/2021 која је престала да важи 3.6.2023.године).

Из напред изнетих разлога, одлучено је као у ставу трећем изреке ове пресуде на

основу члана 401 тачка 3 Закона о парничном поступку

Како тужилац није успео у поступку по жалби, то је сходно одредби члана 165 Закона о парничном поступку, одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка те је донета одлука као у ставу четвртом изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Јелена Стојилковић с.р**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић